

[N. C. Christensen.]

indskrænkes, saaledes at Indkaldelsestiden bliver kortere, samt den ekstraordinære Bevilling til Omdannelse og Supplering af Hærens Bygninger, Øvelsespladser m. m. nedsættes fra 3 Millioner til 1½ Mill. Kr.

I det nævnte Ændringsforslag er der indløbet nogle Trykfejl, som jeg beder om at faa rettet; vi har ikke haft Lejlighed til at se nogen Korrektur. I Linie 3 staar der: „1928—29“, der skal staa: „1929—30“. I Linie 9 staar der „1928“, det skal være „1929“. I Linie 13 staar der atter „1928“, det skal være „1929“.

I sin Forelæggelsestale og ved første Behandling af det fremsatte Lovforslag om Rigets Forsvar fremhævede den højtærede Forsvarsminister stærkt, at en Indskrænkning af de indkaldtes Tjenestetid og en Indskrænkning af Tjenestetiden ved Genindkaldelser var af Betydning baade i økonomisk Henseende, fordi man derved vilde kunne spare Udgifter, og i Henseende til at faa dygtige Reservebefalingsmænd. Den højtærede Minister foreslog Uddannelsestiden for Fodfolket bragt ned til 4 Maaneder og foreslog en tilsvarende Indskrænkning for de øvrige Afdelinger; endvidere foresloges Indkaldelsestiden nedsat fra 28 Dage til 14 Dage. Dersom de Ændringsforslag, vi her har stillet, gennemføres, opnaas der Mulighed for de Besparelser, Ministeren har anbefalet, og da Ministeren mener at kunne gennemføre dem paa den nye Hærlov, maa de ogsaa være gennemførlige under den Ordning, vi nu har.

I Overensstemmelse med denne Tekst-
anmærkning har vi stillet Ændringsforslagene Nr. 321, 327—29, 333, 335 og 338, hvorved Bevillingerne paa de forskellige Konti nedsættes i Overensstemmelse med, hvad der kan spares som Følge af de Indskrænkninger, jeg nævnte.

Da der nu er gaaet saa lang Tid siden Fremsettelsen af Lovforslaget om Rigets Forsvar, og der, skønt vi vel snart kan vente, det kommer frem til anden og tredie Behandling, har vist sig at være saa store Uoverensstemmelser, at der vel ikke er nogen Udsigt til, at det bliver gennemført, mener vi, det er naturligt at gennemføre de Besparelser, som kan gennemføres under den nuværende Hærlov. Vi Socialdemokrater ønsker selvfølgelig at gaa langt videre, det ved enhver, men jeg skal ikke nu indlade mig paa nogen længere Udredning af vort Standpunkt, det vil der jo blive Lejlighed til senere. Det viser sig, at der ogsaa i Aar er en Stigning baade paa Krigsministeriets og Marineministeriets

Budgetter. Paa Krigsministeriets Budget udgør Stigningen 268 579 Kr. og paa Marineministeriets 215 838 Kr., i alt 484 417 Kr., altsaa ca. ½ Mill. Kr. Hvis man gennemfører vore Ændringsforslag, vil de militære Budgetter nedbringes med 2 597 000 Kr. Jeg tror, det er den Vej, vi skal gaa: at bringe Militærudgifterne ned i Stedet for stadig at lade dem stige.

Jeg skal hermed anbefale de af os stillede Ændringsforslag til Vedtagelse i det høje Ting.

Korsgaard: Der findes udenfor Betænkningen nogle Ændringsforslag til de militære Budgetter, stillede af det konservative Folkepartis Repræsentanter i Finansudvalget. Man kunde maaske sige, at det er mærkeligt, at disse Ændringsforslag ikke er blevet stillet i Finansudvalget og altsaa indgaaet mellem de almindelige Ændringsforslag. Grunden dertil er den meget nærliggende, at der her røres ved et meget stort Spørgsmaal, og det har vi ønsket at gøre paa den i Virkeligheden mest hensynsfulde Maade, idet vi saa længe som muligt har villet forsøge paa at forhandle os til Rette med Partiet Venstre om Forsvarssagen enten derigennem, at der skabtes Sikkerhed for, at en ny Forsvarsordning kunde gennemføres, eller derigennem, at 1922-Ordningen kunde komme til at virke i den Aand, hvori den er givet. Saaledes som Stillingen nu en Gang er blevet, at Afgørelsen af Forsvarsspørgsmaalet først vil finde Sted, efter at Finanslovens Skæbne er givet, og da vi i hvert Fald nok tør sige, at det er saare langt fra at være givet, at man naar til en Overenskomst mellem Partiet Venstre og os om en Omordning af Forsvaret, har vi i Kraft af den virkelig varme Interesse, vi nærer for vort Lands Forsvar, og den uhyre Betydning, vi nu en Gang tillægger det, at det er i god Orden, ikke ment længere at kunne undlade praktisk at forlange, at 1922-Ordningen bliver udført, saaledes som det var dens Forudsætning. Man kan heroverfor sige, at vi har undladt dette gennem enkelte Aar, og det maa jeg for saa vidt beklage, men jo flere Aar, der er gaaet, jo mere er det blevet klart for den Del af Rigsdagen, der interesserer sig for dette Problem i den Forstand, at de vil have Tingene i Orden, at det ikke kan blive ved at gaa, som det hidtil er gaaet — ja, det er endda gaaet for længe. Vi maa da, synes det mig, med Rette kunne sige til Venstre: Hvem bærer det politiske Hovedansvar for Ordningen af 1922? For enhver, der var Medlem af Rigsdagen paa